

در لیبیا، استعمار خونین تر از استبداد عمل می کند

دیکتاتور رفت، استعمار آمد. آنچه امروز در لیبیا اتفاق می افتد، این گفته سازمان انقلابی افغانستان را به اثبات می رساند که استعمار خونین تر از استبداد عمل می کند. در جهان امروز هر استبدادی سبب استعمار تازه شده که حلقه اسارت را بر گردن خلق های زحمتکش و ستمدیده بیش از پیش تنگتر نموده است، حلقه ای که روزی در انقلاب ها، قیام ها و شورش های توده ای با پیشاهنگی حزب طبقه کارگر برای همیشه پاره و شکسته خواهد شد.

وضعیت کنونی افغانستان، عراق و لیبیا، مبین این امر است که استبداد و فاشیسم خونریز جهادی و طالبی، فاشیسم خونچکان یعنی و دیکتاتوری جنایتگستر معمر قذافی، همه سبب شده اند که استبداد منحیث جاده صاف کن امپریالیسم عمل نماید و حکمرانان فاسد، مزدور و خاین، خلق های این کشورها را زیر گیوتین خونین امپریالیسم و استعمار قرار دهند و خود چون موش های بزدل در خدمت امپریالیسم قرار گیرند یا هم از غارهای تنگ و تار دستگیر شوند و یا هم خود را به محکمه قلابی امپریالیست ها بسپارند. هنوز معلوم نیست که دیکتاتور لیبیا به چه تن خواهد داد، آیا چنانی که می گوید تا آخر در کنار مردمش خواهد ایستاد و یا مانند صدام حسین از غاری بیرون آورده خواهد شد؟

تاریخ لیبیا مثل افغانستان پر از آشوب، تجاوز، اشغال، استبداد و مبارزه خلق ها برای آزادی و استقلال است. این کشور در سال ۱۹۳۴ به مستعمره ایتالیا درآمد، ولی خلق قهرمانش با دادن نزدیک به یک میلیون قربانی و مبارزات شکوهمند، اشغالگران ایتالیوی را در سال ۱۹۴۷ با شکست ننگین روبرو ساختند، اما از آنجاییکه این استقلال از رهبری پیشاهنگان مترقی و مدافعین واقعی طبقات ستمکش محروم بود، به ثمر نشست و در سال ۱۹۶۹ به اثر کودتای نظامی معمر قذافی، استبداد چهار دهه او شکل گرفت که اکنون با «شورش» های قلابی ناتو روبرو شده است.

پس از آنکه معمر قذافی قدرت را در دست گرفت، مانند تمامی مستبدان با استبداد و فاشیسم بر توده های زحمتکش و ستمدیده لیبیا که زیر بار اشغالگری در وضعیت اسفناک به سر می بردند، ۴۲ سال حکومت کرد و با وجود منابع غنی زیرزمینی و ثروت فراوان کشورش، جز تیره روزی، بدبختی، فقر، جنایت و ستم چیزی برای خلق قهرمان لیبیا نداد.

وضعیت ناگوار توده ها سبب شد که پس از قیام های خاورمیانه و شمال آفریقا، مردم لیبیا نیز به مبارزه علیه استبداد چهار دهه معمر قذافی پردازند، ولی نوچه های مزدور فرانسه، انگلیس و ایتالیا این خیزش مردمی را قاپیدند و با حمایت مستقیم ناتو آن را مشوب کرده و در خدمت سیاست های استعماری اربابان شان قرار دادند. وقتی مردم پی بردند که شورش بر حق شان از سوی مزدوران ناتو به گروگان گرفته شده است، از آن فاصله گرفتند.

ناتو با سیاست مشابه افغانستان بر لیبیا تاخت. امپریالیسم امریکا و موتلفینش با شعارهای کاذبانه مبارزه علیه تروریسم، رعایت حقوق بشر و آوردن دموکراسی ۱۵۰ هزار نیرو را در افغانستان پیاده کردند و بدینگونه چهره واقعی امپریالیسم را به نمایش گذاشتند؛ ناتو تنها در سال گذشته میلادی بیشتر از ۵۰ هزار حمله هوایی را انجام داد و صدها تن از هموطنان بی دفاع ما را به کام مرگ فرستاد. در لیبیا نیز با شعار «حفاظت از مردم غیر نظامی»، «ماموریت انساندوستانه»، «حقوق بشر»، و «دموکراسی» بر این کشور حمله کرد و از ۳۱ مارچ تا ۲۱ اگست ۲۰۱۱، بیشتر از ۱۹۷۵۱ حمله هوایی انجام داد. اشغالگران در افغانستان با

حمایت مستقیم بنیادگرایان اسلامی از جنس شورای نظار احمدشاه مسعود بر خاک ما یورش آوردند و این جانیان از اینکه اشغالگران بر مردم ما «کمتر» بم می ریختند شکایه و گلایه نموده، آنان را تشویق به بمباردمان بیشتر با بم های «کلاتر» می کردند. در لیبیا نیز ناتو با حمایت مستقیم «شورای بنغازی» که یک حرکت بنیادگرایانه اسلامی است، بر آن کشور یورش برد و این مزدوران نیز از ناتو خواهان بمباردمان بیشتر شدند.

امپریالیست های ناتویی به افغانستانی لشکر کشیدند که تاریخ مبارزه علیه امپراتوری ها و بخصوص نبرد استقلال طلبانه علیه انگلیس و شوروی سابق و ایادی بی مقدار شان را همه به یاد دارند، و همین ناتو بر لیبیایی بم می ریزد که مردمان آن تاریخ درخشان نبرد استقلال طلبانه را از خود به یادگار گذاشته اند. در میان اینهمه جنایت و قتل و کشتار، این نهاد استعماری ملل متحد است که مجوز تجاوز امریکا بر افغانستان و تجاوز ناتو بر لیبیا را صادر نموده است. هنوز روشن نیست لیبیایی هایی که ادعای مبارزه دارند، در اوج اشغال مثل «مبارزین» ما برای مدال از جنایت پیشگان امپریالیست، گریبان خواهند درید یا مدال های امپریالیست ها را چون خنجر به قلب شان فرو خواهند برد؟ آیا لیبیایی هایی که فرضاً سفارت فرانسه برای شان «ایوارد» ارزانی داشته بوده باشد، با این تجاوز آشکار آن را به زباله دان خواهند سپرد یا مثل ایواردگیران وطنی با وجود اشغال کشور ما توسط فرانسه آن را زیب و زینت نشرات شان خواهند ساخت؟

امپریالیزم برای اشغال یک کشور و حاکم ساختن دولت پوشالی بر مردم، بهانه ها و شعارهای کاذبانه سر می دهد، در حالیکه همه می دانیم که اشغال هر سرزمینی برای سودهای امپریالیستی صورت می گیرد و حمله بر لیبیا نیز از این سودها مستثنی بوده نمی تواند. اشغال لیبیا از چند لحاظ برای امپریالیست ها اهمیت دارد: این کشور یکی از بزرگترین حوزه های نفتی جهان به شمار می رود؛ یکی از ۱۰ کشور برتر صادرکننده نفت جهان است؛ دارای ذخایری حدود ۴۲ میلیارد بشکه (هر بشکه معادل ۱۵۹ لیتر) نفت مرغوب می باشد، و روزانه ۱،۸ میلیون بشکه نفت تولید می کند؛ ذخایر غنی گاز این کشور سر به ۱۵۰۰ میلیارد متر مکعب می زند، ارزش ذخایر طلای آن به میلیاردها دالر می رسد، ذخایر ارزی آن از مرز ۱۳۶ میلیارد دالر می گذرد؛ بزرگترین مخزن آب آشامیدنی در آن موقعیت دارد که قدمتی پنج هزار ساله داشته و ارزش آب آن بیش از پنج برابر ارزش نفت و گاز این کشور می باشد؛ چین بزرگترین سرمایه گذار آن به شمار می رود؛ روسیه و برازیل نفوذ قابل ملاحظه اقتصادی در آن دارند؛ ذخایر زیرزمینی آن تا حال بر کنسرن های غربی بطور کلی به فروش نرسیده است؛ امپریالیست های انگلیسی و امریکایی بعد از سال ۱۹۶۹ در آن پایگاه های نظامی ندارند؛ صندوق بین المللی پول از چپاول ثروت آن به دور مانده است و غیره.

و از همین اکنون شرکت نفتی توتل فرانسوی را شادی مرگک فرا گرفته و در صدد قاپیدن سهم بیشتر از نفت لیبیا می باشد. اولین گروه فرانسوی که در اول مارچ ۲۰۱۱ برای تشویق «شورشیان» وارد این کشور شد، یکی از آنان نماینده شرکت نفتی توتل فرانسه بود. به رسمیت شناختن «شورای مقاومت ملی» به وسیله نیکولا سرکوزی و بعد حمایت قاطع فرانسه از این شورا، بخت بسته این شرکت را در لیبیا باز کرد. شرکت توتل در حال حاضر از نفت لیبیا فقط ۳ درصد سهم می برد و بی دلیل نیست که با ورود «شورشیان» به طرابلس، سهم توتل در ۲۲ اگست ۴ درصد افزایش یافت. شرکت جی دی اف- سوئز فرانسوی که در بخش گاز سرمایه گذاری می کند، نیز از جمله شرکت هایی است که منتظر سود بردن از منابع غنی گاز لیبیا است. این شرکت در حال حاضر هیچ سهمی در صنعت گاز لیبیا ندارد، اما با ورود «شورشیان» به طرابلس سهم این

شرکت در بازارهای مالی نیز ۵ درصد افزایش یافت. در همین حال شرکت نفتی ایتالیوی ENI نیز منتظر ختم جنگ نمانده و وارد مذاکرات شده است. «شورشیان» که هنوز لیبیا را بطور مکمل تصرف نکرده اند و هنوز بم های ناتو از کشته ها پشته می سازد، شرکت آگوکو را تشکیل داده اند و این شرکت اعلام کرده است که کشورهایی که فعالانه از ایشان حمایت نکرده اند، باید منتظر حذف شان از بازارهای نفت و گاز لیبیا باشند که منظور آن عمدتاً روسیه (این کشور دفعتاً آن را به رسمیت شناخت)، چین (با ۵۰ پروژه و ۳۶ هزار شغل) و برازیل می باشد.

و اما این جنگ استعماری مثل افغانستان جز ویرانی، کشتار، قتل و خونریزی پیامد دیگری ندارد؛ پیامدی جز اسارت، بندگی، غلامی، نسل کشی و ویرانه ای به نام لیبیا. همین اکنون لیبیا به کابلی بعد از جنگ های جهادیان اسلامیت شباهت پیدا کرده است که در آن به نام قوم، زبان و ملیت، چه جنایت هایی که صورت نگرفت، و اولین نمونه های این جنایت در لیبیا آشکار شده است و آن کشتن سیاهان لیبیایی به دست «شورشیان» است.

از آغاز حملات وحشیانه امپریالیست ها به لیبیا اضافه از ۵۰ هزار نفر کشته، ۱۲۰ هزار نفر زخمی و بیشتر از ۵۰۰ هزار نفر آواره شده اند. در نتیجه تجاوز آشکار امپریالیست ها به لیبیا ۸۰ فیصد سیستم آب این کشور تخریب، برق اکثریت شهرهای مهم قطع، ساختمان ها، شفاخانه ها، فروشگاه ها، ادارات دولتی و بالاخره مناطق مهم این کشور ویران و اکثریت توده های زحمتکش این کشور مجبور به ترک خانه های خود شده اند و دو میلیون نیروی کار کشور شان را ترک گفته اند.

سازمان انقلابی افغانستان تجاوز آشکار و جنایتبار امپریالیست های غربی را بر لیبیا به شدت محکوم نموده و همبستگی خود را با مردم زحمتکش لیبیا که خنجر استبداد چندین دهه را بر جسم و روان شان تجربه کرده اند و اکنون زیر بمباردمان وحشیانه امپریالیست ها تکه و پاره می شوند، ابراز می دارد و باور دارد که روزی خلق های جهان و بخصوص خلق های افغانستان، عراق و لیبیا، بازوان ستبر شان را بر گردن امپریالیست ها و دولت های پویشالی شان حلقه خواهند زد.

سازمان انقلابی افغانستان راه رسیدن به رفاه، برابری و آسایش را نه در حاکمیت رژیم های دیکتاتور و فاسد و نه هم در تجاوز و اشغالگری امپریالیست ها بلکه در محو کامل استبداد، استعمار و جنایت های امپریالیستی می داند.

مرگ بر امپریالیزم در راه سوسیالیزم، به پیش!

سازمان انقلابی افغانستان

سنبله ۱۳۹۰